Mizah

inaları alındıktan sonra:

H.P.—Biz eskiden beleşe konduyduk, şimdi gecekondu olduk !.

Boşuna mücadele!

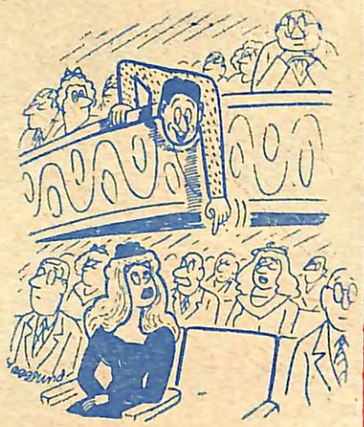

— Yanımızdaki yer boş mu?

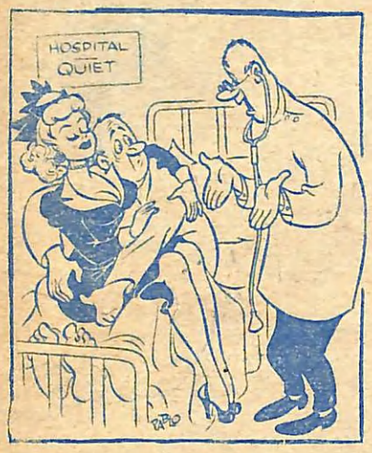

Hasta — Birdenbire ateşlendim, doktor!

Daktilo — Romanlarımızdaki aşk sahnelerinin neden o kadar canlı olduğunu şimdi anlıyorum!

Minicik Hikâye

Susturucu bir cevap

Hangi orta tahsil yapmış yurttaş vardır ki edebiyatımızın «Çalıkuşu»nu okumamış olsun? Hattâ, eserle müellifi arasında müşterek taraflar bulmamış olsun? Reşat Nuri Güntekin Milletvekilliği, Unesco delegeliği gibi birçok dallara konduktan sonra «herşey aslına döner» kaidesine uyarak, tekrar müfettişlikte karar kıldı. «Anadolu notları»ndan sonra, Milli Eğitim Müfettişliğine dair notlarını da neşreder mi, bilinemez. Amma yıllarca mizah sahasında da kalem oynatmış tecrübeli bir nükteden olduğu için, belki bunu da yapar.

Geçen gün, arkadaşlarına anlatırken kulak misafiri olduk:

— Hayatta hiçbir hâdise ve hareket beni susmıya sevkedememiştir, diyordu.. Herşeye, daima bir cevap bulup mukabele edebilirim. Yalnız bir meslekdaş, ilk defa beni hakikaten cevap veremiyecek bir duruma soktu!

Hayret edenler, sordular. O da anlattı:

— Mekteplerden birinde, teftiş vazifesiyle bulunuyordum. Bir edebiyat dersine girdim. Baktım, hoca, dinleyen var mı, yok mu, hesaba bile katmadan mütemadiyen bir şeyler anlatıyor... Sözünü kesmedim. Bitirdikten sonra kendisine sordum:

— Galiba takrir yapıyordunuz, değil mi?

Gayet mütebessim ve nazik:

— Evet efendim! cevabını verdi.

— Amma, dedim, öğretim usulü bakımından mütemadiyen anlatmak iyi bir şey değil.

— Öyledir efendim! dedi.

— Talimatnameye de aykırıdır galiba! dedim.

Hoca, hayretle bana baktı:

— Aman efendim, dedi, ben talimatnameye aykırı hareket etmiyorum demedim ki!

Tabii verecek cevap bulamadım!

Anlayana

Ufukta bir felâket

Ufku karartan bu felâket bulutunun ne olduğunu vatandaşların yalnız bir kısmı anlıyabilir. Öbür kısmı ise, kendileri için bir saadet güneşinin doğduğuna hükmedeceklerdir. Zira, az da olsa, azınlık da olsa, bir avuç bile olsa, bir kısım insanların saadetleri, diğer büyük kısmın felâketinden ileri gelir.

Heyhat ki, saadet güneşinin kendilerine gülümsediğini zannedecek olan bu az sayıdaki vatandaşlar güneş zannettikleri parıltının bir fecri kâzib olduğunu çok geçmeden anlıyacaklardır. Ve yine anlıyacaklardır ki... (Amma nutuk atar gibi konuşuyorum ha!!!..) Bakkal - kasap - manav üçkeni (triosu) hangi sebeple olursa olsun fazla para verdikçe bunu şahane keselerinden ödemezler, halkın sırtına yüklerler. Böylece hayat biraz daha pahalılaşır; geçim sıkıntısı - kanun vasıtasile - biraz daha artar, cinayetler biraz daha çoğalır ve cinsi değişir: Bir tavuk için adam öldürdü havadisleri yerine bir oda için beş kişiyi kesti haberleri sütunları doldurur. Belki göbekler biraz daha şişer; burunlar biraz daha Kafdağı istikametini gösterir amma, beri yanda soluk benizler, sönmüş ocaklar (hıçkırıklar), ıssız kalmış yuvalar (gözyaşları) ve kararmış pencereler (burada iniltiler de tezahürata refakat edecektir) şehri bayıkuşlu harabelere çevirir.

Neden bahsettiğimi, umarım, siz bile anladınız; siz bile, yâni ev sahibi okuyucularım... Milli Korunma Kanununu tadil eden tasarıdan bahsediyorum. Bir kısım ev kiralarını serbest bırakacak olan kanun tasarısından. Kiracının tasası olan tasarıdan.

Durun canım... Aklıma bir şey geldi... Pek sayın Demokrat Parti henüz Meclisin muhalefet sıralarını işgal ederken Halk Partisi Hükûmeti kiraları serbest bırakmak arzusunu gösterdiği zaman kıyametleri koparıp buna mâni olan kendileri değil mi idi? İktidara geçince kiraları serbest bırakacaklardıysa ne demiye o zaman mâni oldular? Mâni olmak fikrinde idilerse ne diye şimdi yükseltiyorlar? Yoksa «Bir kere ekseriyet bizde olduktan sonra...» mı diyorlar?

Ufuktaki asıl felâket kiraların yükselişi, hayat pahalılığının artışı filân değil; Demokratların yavaş yavaş aristokratlaşmasıdır!

Amerikan bankaları

Zaman zaman lâkırdı piyasasına bir takım haberler yayılır:

— Mal beyanı soralım...

— Paralarını hangi bankalara yatırmışlar, anlıyalım...

Zenginin malı ile züğürdün çenesi arasında yakın bir münasebet vardır. Amma, otuz sene evvel kazanılmış bir paranın hesabını otuz sene sormadıktan sonra bu müsamahayla şimdiki titizliğin hiçbir münasebeti yoktur. Herkes parasını İş Bankasına yatırmıya mecbur değil ya canım? İsteyen Amerikan bankalarına, isteyen Osmanlı Bankasına, hattâ dileyen Kredi Bankasına yatırır. Mesele bir paranın şu veya bu bankaya yatırılmış olmasında değil, deve yapılıp yapılmamış bulunmasındadır zannederim. Bu farkın nüktesi erbabına mahfi değildir.

— SİVRİSİNEK —

Cilt 9, Sayı: 233 FİYATI 25 KURUŞ 22 Aralık 1950

Mizah

SAHİBİ: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.
Posta kutusu: 255
İdarehanessi: İstanbul, Babıâli Caddesi
Vilâyet Hanı. No. 10
Telefon: 20715

★ CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI ★

Bir ihtimal daha var!

DÜNYA birbirine giriyor; koskoca Amerika harp hazırlıklarında... İngiltere yemiyor, içmiyor, «ne yapacağım?» diye düşünüyor. Piyasa durgun; aksata yok. Herkes «sonumuz ne olacak?» dâvasında...

Derken, bir havadis duyuyoruz: Filânca müessese, yılbaşı münasebetile özel tarife tatbik edeceğini, bir yemeğe 40 lira fiat biçtiğini bildirmiş...

Böyle bir haberden sonra söylenecek söz bulmak kolay değil! Keyif onların, diledikleri gibi fiat biçerler... İstenilen kırkar lirayı gözü kapalı verip lokmaları boğazına dizilmeden o yemekleri yiyecek zenginlerimize kırk bir buçuk maşallah... Malûm ya, Saracoğlu bile, Başbakanken memlekette hayat seviyesinin gitgide yükseldiğini, Aksaray pazarında satılan lâhana ve ıspanaklara İngilterenin hasret olduğunu söylemişti... Buna rağmen ben şu fıkrayı hatırladım ve size de hatırlatmaktan kendimi alamadım:

Timurlenk Anadoluyu istilâ ettiği sırada bir şehir ahalisine ağır bir vergi kesmiş. Vergi toplandıktan sonra muhassıla sormuş:

— Halk ne diyor?

Muhassıl:

— Söyleniyorlar efendimiz! demiş. Aradan biraz geçince Timur, daha ağır bir vergi tarhettirmiş. Yine sormuş:

— Halk ne diyor?

— Bağırıp çağırıyor, itiraz ediyorlar efendimiz!

Üçüncü bir defa yine ağır bir vergi koydurmuş ve tahsilâttan sonra aynı suali tekrarlayıp bu sefer:

— Hepsi şıkır şıkır oynuyorlar efendimiz!

Cevabını alınca:

— Öyleyse bırakın, artık verecek halleri kalmamıştır! demiş.

Gerçi bizde bu tarifeleri ödeyecek kabadayılar henüz var. Amma, bu gidişle ya biz de şıkır şıkır oynamıya başlıyacağız, yahut hep beraber oynatacağız!

MİZAHÇI

1951 yılının başı:

Noel baba dünyaya yılbaşı hediyesi getiriyor!

HER HAFTA BİR TANESİ:

Kimine hay hay, Kimine vay vay!

Evde herkesin elinde birer gazete...

Peder, başını kaldırıp yüksek sesle okudu:

— Felâket, memurlar gelir vergisinden faydalanamıyacak!

Damat:

— Daha fenası var. Dünya harbe hazırlanıyormuş...

Hanımfendi içini çekti:

— Okudunuz mu? Hanımların Avrupadan yalnız bir tane kürk getirmelerine müsaade edilecekmiş...

Mahdum bey haykırdı:

— Vay matraklar vay! Güreş biletlerini herkes kendi gidip alacakmış!

Kerime bir çığlık kopardı:

— Eyvah... Ava Gardner kocasından boşanıyormuş...

. . . . . .

Allah başka felâket vermesin!

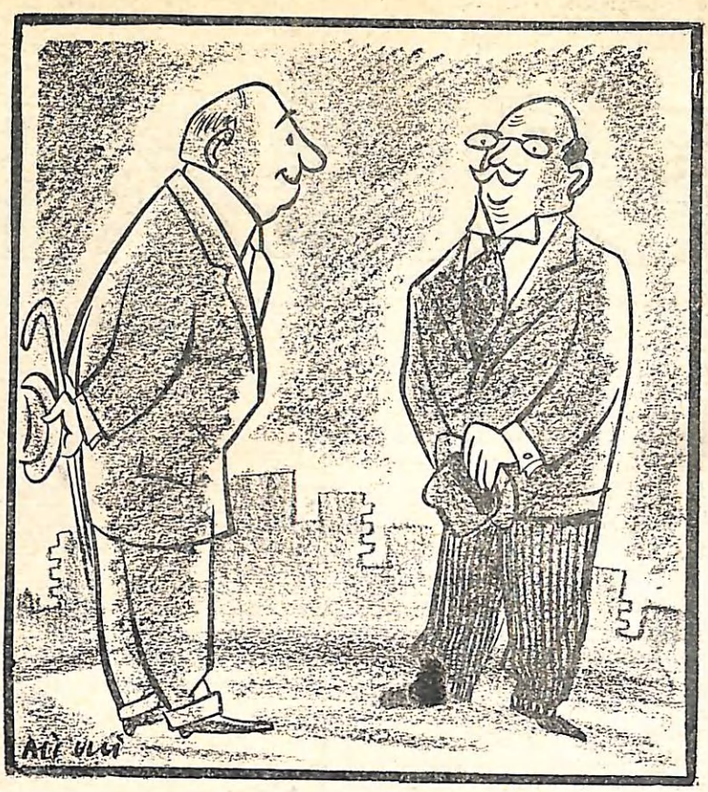

— Apartıman yaptırmıya başlıyorum...
— Ya... Kireç, çimento, kereste buldun mu?
— Yoo... Amma altışar aylık peşin veren beş kiracı buldum!

Köyden mektup

(Vak'a köy kahvesinde geçer)

İmam — Osman Dayı, Osman Dayı...

Osman Dayı — Buyur havız efendi...

İmam — Osman Dayı, senin Ömerden Cumhuriyet gazetesine meseç gelmiş...

Osman Dayı — Aman dime havız efendi... Nideceğiz şincek?

İmam — Cevap yazalım Osman Dayı...

Osman Dayı — Meseçe mi?

İmam — Yoğ adam, cerideye..

Osman Dayı — Doğru direk Goreye yazsak olma mı ki?..

İmam — Tuzlu gelir sana Osman Dayı..

Osman Dayı — Ecep uçah mı çabuk iletir cuvabı, gazete mi?

İmam — İkisi de bir. Gazeteyi de uçağıla yollarlar...

Osman Dayı — Te bah işe... Adamlar uçağa biner derlerdi amma, gazetenin uçaha binduğunu duymamıştım...

İmam — Eh... Ne yazalım ki?..

Osman Dayı — Heç.. Ne yazacağız ki...

İmam — Ömer haber bekler amma...

Osman Dayı — Habarı nidecek oğlan... Oğa en iyi habar savaştan gelür.

İmam — Öyleyse boş kâğıda parmağını bas, yollıyalım..

Osman Dayı — Töbe töbe.. Garı boşamıyoh havız...

İmam — Di öyleyse oğlanın içini açacak meraklı bir şeyler de cızıktıralım gayri...

Osman Dayı — (Düşünür) Eh... Şeyi yaz bakalım.. De ki goca inek öleli anandan hayır galmadı di...

İmam — İnek öldü mü ki?

Osman Dayı — Bizim dam sele gittikten sonra öldü ya havız!.

İmam — Ben senin damı duruyor sanıyordum..

Osman Dayı — Durur mu hiç... Üç ay evvelisi, harman yangınında tohumluk yandıktan sonraki yağmurlarda sele gittiydi..

İmam — Ay, senin tohumluğun da mı yandı?

Osman Dayı — Tabiî, hani vergiden ötürü banka haciz koyduydu ya..

İmam — Dur Osman Dayı... Ömere en güzel havadisi ben buldum. Şöyle yazalım bari: Oğlum Ömer; sana hem sevinçli, hem şaşacak bir haber; buban Osman Dayı hem şap hem şeker, amma ne merkep var ne semer!

NE OLUR, NE OLMAZ!

İş arayan genç ticarethaneye geldi, müdüre çıktı:

— Müessesenizde müteşebbis bir gencin girebileceği açık bir yer var mı? diye sordu.

Müdür hemen kalkıp kasanın kapağını kapadı:

— Vardı amma, şimdi kapandı...

İZAH

Patron:

— Ben iki ayda dört kere iş değiştiren bir insana iş vermem! diyordu.

Müracaat sahibi kendini müdafaa etti:

— İşlerimi ben terketmedim, efendim, bunu unutmayın...

Yeni zenginler Ayvansarayda:

— Amerika fevkalâde ahval ilân etmiş..
— Aldırma, biz senelerdir fevkalâde yaşıyoruz..

Sözlü soru numuneleri

Büyük Millet Meclisi, maşallah, her toplantısında 15 ilâ 60 soru müzakere ediyor.

Fakat biz, ne halk olarak, ne gazeteci olarak (bu tabirler bizim değil, hükûmet erkânınındır) bu soruları sorulmıya değer bulmadığımız için, aziz Milletvekillerimize yaardım etmek maksadile, tertip ettiğimiz sualleri onların nazarı dikkatine sunuyoruz.

☆

Başbakanın cevaplandırması ricasile:

★ Rahatsız olduğunuz doktor raporile sabit olduğu halde, C.H.P. hükûmetleri zamanında milyonlar sarfile yaptırılmış orman saraylarında neden istirahat etmiyorsunuz? O milyonlar boşa mı gitsin?

★ Hükûmetiniz iktidara geçti geçeli vasatî olarak her iki ayda bir bakan istifa etmiştir. İstikbalde bu istifa etmiş Bakanlara tekrar Bakanlık sırası gelmemesi için ne gibi tedbirler düşünüyorsunuz?

Millî Savunma Bakanının cevaplandırması ricasile:

★ Emekli General Sabis Ali İhsan Kore tugayının tümene iblâğını istemişti. Kendileri bu hallerile dahi bir tümene bedeldir. Tugayı geri çağırıp Generali Koreye göndermek için ne bekliyorsunuz?

Ulaştırma Bakanının cevaplandırması ricasile:

★ Yusuf Ziya Öniş, Anonim Devlet Denizyolları (Denizbank) hisselerinin kaçta kaçına sahip olacak ve bu hisselerin ne miktarını, kimlere ve yüzde kaç kârla sataeaktır?

★ İstanbulda, Galata köprüsündeki iskeleler serseri yatağı olmaktan, vapurlar yolcudan ziyade satıcı ve müvezzi taşımaktan, bilet gişeleri sarraflıktan ne zaman kurtulacaklardır?

★ Doğu vilâyetlerinde her kilometre yola dökülen taş miktarı kaça maloluyor? Acaba o taşları muhaliflere karşı kullansak kaçının başı yarılır?

Millî Eğitim Bakanı Tevfik İleri'nin cevaplandırması ricasile:

★ Gazeteler, demeçlerinizin yalnız menfi kısımlarını neşretmektedirler. Bu kısımları ne yapıyorsunuz?

★ Her beyanatta öğretmenleri ceza ile tehditten ne zaman vazgeçeceksiniz?

★ Hazırlanılan yeni imtihan talimatnamesinde talebeyi ille mezun edebilmek için bir dersten, bir sınıfta yirmi kere imtihana sokulması kâfi görülecek midir?

★ İstanbul Millî Eğitim Müdürü Murat Urazı vazifesinden alırken birçok öğretmenlerin heyecandan yüreklerine inmek ihtimalini hesapladınız mı?

Başbakan Yardımcısı Fevzi Lûtfi Karaosmanoğlu'nun cevaplandırması ricasile:

★ Üç yüz odalı otel mukavelesi Amerikalılarla imzalanırken bu otelin nereye yapılacağı düşünülmüş müdür? Düşünülmüşse İstanbulda Fransız Arkeoloji Enstitüsü profesörü Gabriyel'den gizli rapor istenmiş midir? İstenmemiş de olsa müşarüileyhin mutlaka el altından bir rapor göndereceği ve sonradan Türklere barbara dedirtebilmek ümidile bu oteli İstanbulun bizanstan kalma âbidesi en bol bir yerini kazdırıp yıktırarak yaptırılmasını tavsiye edeceği muhakkak olduğundan niçin daha evvel davranıp Adalet Sarayının yerinde olduğu gibi münasip bir mahal aranılmamıştır? Ve ilh ilh...

HAK VE HUKUK

Sıkı idare taraftarı olan diş hekimi ve doçent Feyzullah Doğruer hürriyet modasına kapılmış:

— «Kocaların da bir takım hak ve hürriyetleri vardır» diye kabul ediyordu. Fakat sonra sözlerini şöyle tamamladı: «Bu hak ve hürriyetleri, onları kullanmıya kalkmak gibi bir hata işliyerek ebediyen kaybediyorlar.»

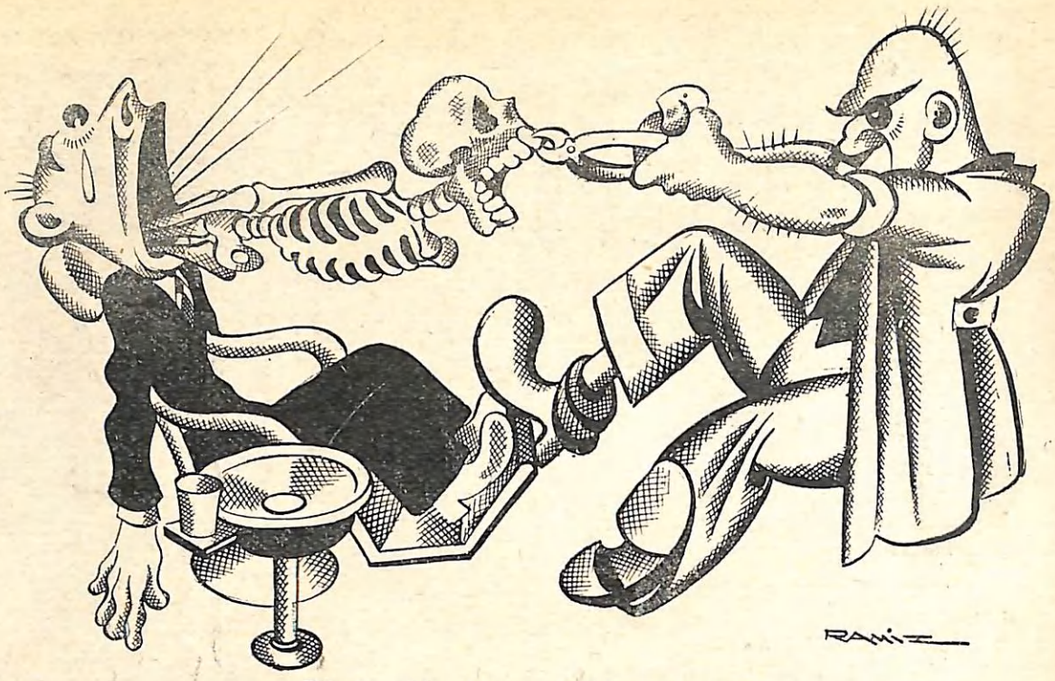

Dişçi — Merak etme bayım, çıkıyor!

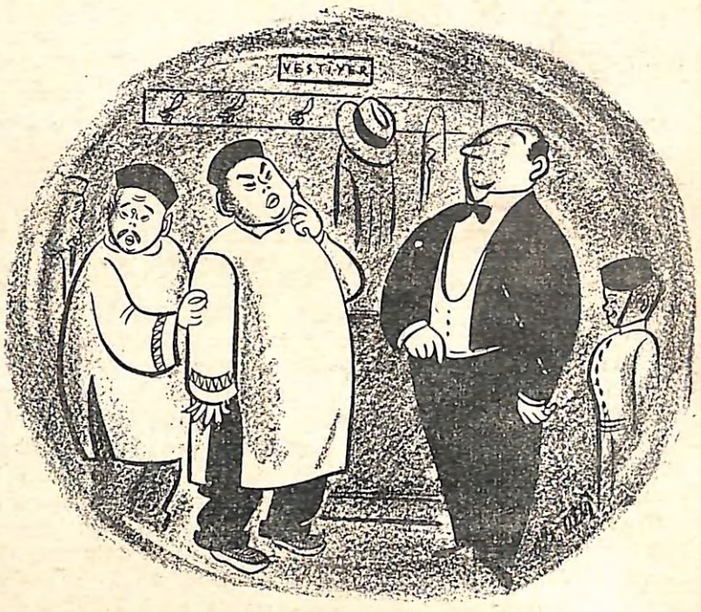

Komünist Çin delegeleri Birleşmiş Milletlerde:

— Fakat baylar, şapkalarınızı çıkarmadan giremezsiniz!..

— Bır dakika.. Moskovaya soralım!

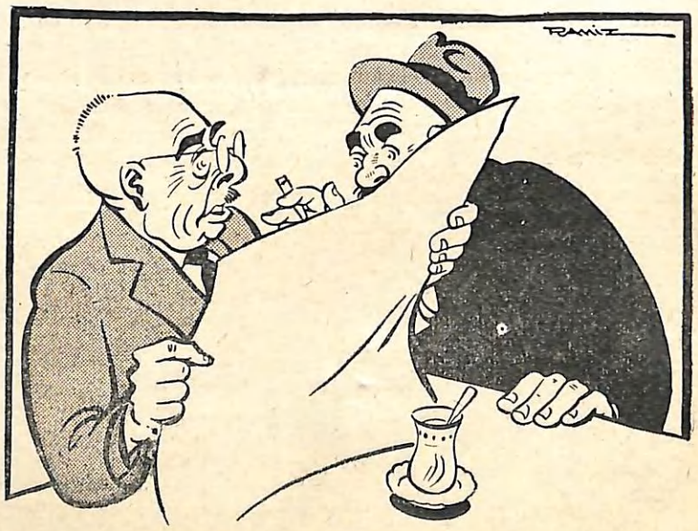

Memurlar arasında:

— Gelir vergisiyle alâkadar mısın?

— Evet.. Hükûmet bizi gelirle alâkadar edemedi, vergisile ediyor!

Bir BAKANLA Konuştum

Biz, istibdat devrine yetişemedik. Fakat Meşrutiyeti iyi biliriz. O zamanlar, bir Nazırla görüşmek için «Selânikten geliyorum» yahut «Kahramanı hürriyet Enver beyin selâmı mahsusu var» veya «Niyazi beyin geyiği eteklerinizden öper» diye haber salmak, bütün kapıları açan «Açıl susam açıl» formülü kadar keskin ve ânî tesirli ilâçlardandı.

Cumhuriyet devrinin vekillerini görmek ve görüşmek ekseriya rüyada kabil olurdu. Çünkü bu Vekiller arandığı zaman ya «huzurda» olurlar, ya «Saraya çağırtılmış» bulunurlar, ya «içtimada» veya «meşgul» oldukları için eshabı mesalih - makulesi aşağılık heriflerle görüşmiye tenezzül etmezlerdi. Daha birkaç sene evvel Ankarada Hariciye Vekilini aradığım zaman hiçbir işi olmadığını çok iyi bildiğim ve benden başka da (o saatte) ziyaretçisi ve randevusu olmadığını haber aldığım halde, kalemi mahsus müdürü, zavallı, alışmış tabiî, bana Vekil Beyefendinin meşgul olduklarını, kendisini göremiyeceğimi söyleyince, elimde olmadan öyle bir kahkaha salıvermiştim ki, Hariciyenin o sakin koridorları çın çın ötmüş, adam da hiç şüphesiz delilliğime hükmetmişti. Sonra da sırf bu yüzden, o saltanatlı kalemi mahsus müdürüle kavga etmiştim; evet, hemen hemen dövüş... Heyhat, o saltanatın şimdi yerinde yeller esiyor.

O zamanlar, Nazırların, Vekillerin seyahatleri bile saltanatlıydı. Maliye Nazırı Cavid Beyle refikinin arabasını İzmirde halk atlarını çözerek bizzat arabaya koşulup çekmişlerdi. Cumhuriyet devrinde, Maarifin tepesine tünemiş bir kuş, Eskişehirden İzmire, ekspresin peşine taktırdığı bir vagonu mahsusla seyahat etmişti. Değil Vekiller, mebuslar bile hususî kompartımanlarda gider gelirlerdi. Onların vagonuna, rahatsız olmamaları için yolcu dahi alınmazdı.

Geçen gün trenli bir yere gitmek icap etti. Vakit geçti. Haydarpaşadan banliyö trenine bineceğim sırada nisbeten çok tenha olan Ankara ekspresinin henüz yerdeki yolcuları arasında iki kişi dikkatimi çekti. İkisinin de sırtında, çoğu talebede gördüğümüz empermeabillardan vardı; başlarında da kalıpsız fötr şapkalar... Bir de gözümü açtım, kendi başlarına konuşan bu iki zat, tanıdığımız iki Bakan değil mi? Bayağı, yüreğime bir hüzün çöktü, garipsedim.

Dün de, Köprüden geçerken, hamalın biri, yoldan giden iki kişiden birine hafifçe çarptı da, adam başını çevirince tanıdım. Bir Bakanlığın özel kalem müdürü idi. Kendisini çok iyi tanırdım. Yanındaki Bakanla beraber yaya olarak Köprüyü geçiyorlardı. (Siyasî tarihimizde bu an'aneyi kuran da Köprülüdür).

Bir an memurluğum tuttu, titremiye başladım. Fakat sonra «ne olacak, ucunda ölüm yok ya» deyip seğirttim. Bir merhabadan sonra:

— Bakan beyefendiyle görüşebilir miyim? dedim.

— Hay hay.. Vilâyete gidiyoruz, siz de buyurun; dediler.

Bir Bakan, bir özel kalem müdürü, bir de halktan biri, üç kişi tıpış tıpış Vilâyetin yolunu tuttuk. Orada, bir kenara çekilip bu Demokrat Bakanla konuştum. Vallahi ne yalan söyliyeyim, böyle Bakanlığı milyon verseler kabul etmem. Lâkin konuştukça dikkat ettim. Sevgili Bakan:

— Tetkik ettirelim.. Burası şayanı dikkat.. Daha meşgul olamadım... (Özel kalem müdürüne hitaben) lûtfen not edin de...

Tarzında müphem sözlerden başka lâf etmiyor.

O zaman ayağım suya erer gibi oldu. Hmmm... dedim kendi kendime, Bakanlığın sırrı kılık kıyafette, süste saltanatta, eshabı mesalihi kabul etmemekte değil, kabul edip de tatlılıkla atlatmakta imiş! Yâni her ne kadar o saltanatın yerinde yeller esiyorsa da «âlem yine ol âlem...»

Gel vergi, git vergi

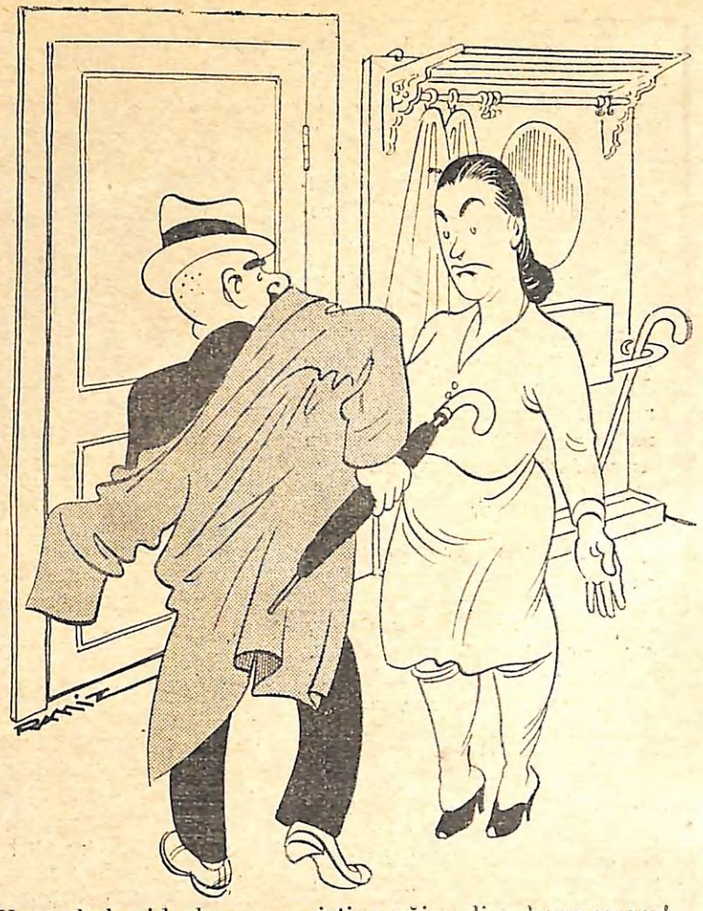

— Her sabah giderken para istiyeceğim diye kaçıyorsun!
— Ne yapalım karıcığım... Gelir vergisinden kaçamadık, bari gider vergisine yakalanmıyalım!

— C.H.P. Genel Sekreteri Kasım Gülek Amerikada tahsil ettiği halde devletçiliği müdafaa etmiş!
— Hayır, devletten tahsil ettiği için devletçiliği müdafaa etmiştir!

Tek Keramet

Gelir vergisi

Milletin çare-i imdâdı gelir vergisidir
Halil'in bâis-i berbâdı gelir vergisidir

Hep beraber sürülür Meclise kanun amma
Yine sermâye-i isnâd-ı gelir vergisidir

Nice me'mûr ölüyor fayda ümidiyle her an
Hepsinin cümle-i feryâdı gelir vergisidir

O ne şefkatli hükûmet o ne heybetli bakan
En hayır umduğun evlâdı gelir vergisidir

Büdcenin fazla sayılmaz yamasız cepheleri
Açığın sahası, eb'âdı gelir vergisidir

Armağan verdi Hükûmet ki atomdan da beter
Yeni yıl fidyesinin adı gelir vergisidir.

YAMAK

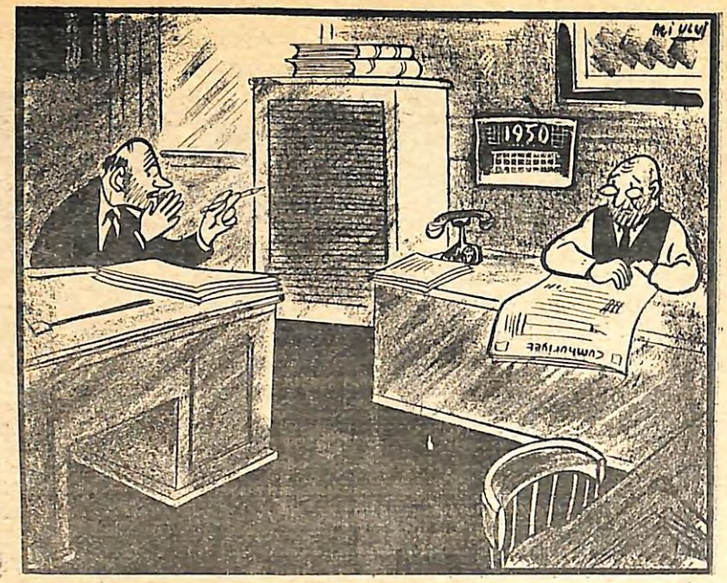

— Bir D. P. bucak kongresinde memleket dertlerinden bahsedilmiş...
— Hayret... Demek 14 Mayıstan sonra memlekette başka dert kalmış ha!..

DAVET

Mağazası soyulan manifaturacı karakolda:

— Kabahat benim, diyordu.

— Neden? diye sordular. Anahtarı üzerinde mi unutmuştunuz yoksa?

— Hayır. Camekâna: «Mağazamızı ziyaret etmek menfaatiniz icabıdır» diye bir levha asmıştım.

HACİZ

Çocuk babasına koştu:

— Biri geldi, diye haber verdi.

Babası meşguldü:

— Bir sandalya ver... demesine kalmadı, çocuk onun lâkırdısını kesti:

— Bir tek sandalyaya razı olmaz, sanırım, baba, dedi. Bütün eşyayı istiyormuş!

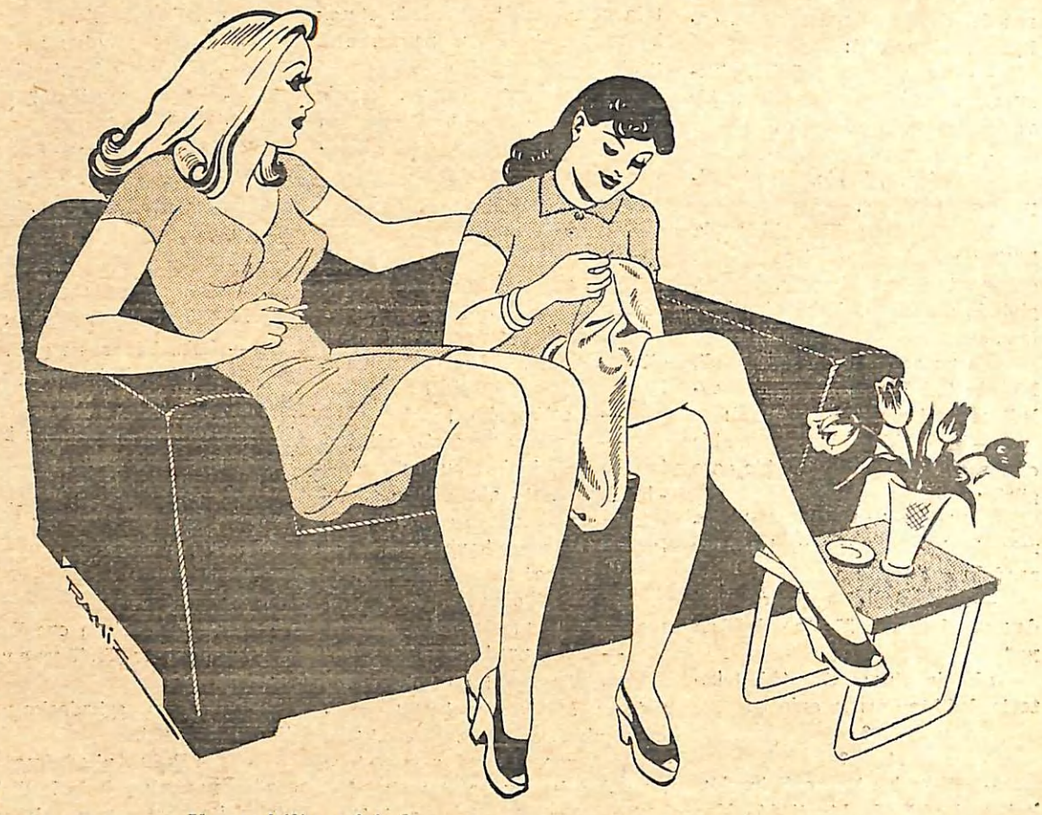

— Yama bilir misin?
— Bilirim amma, yamanacak parça bulamıyorum!

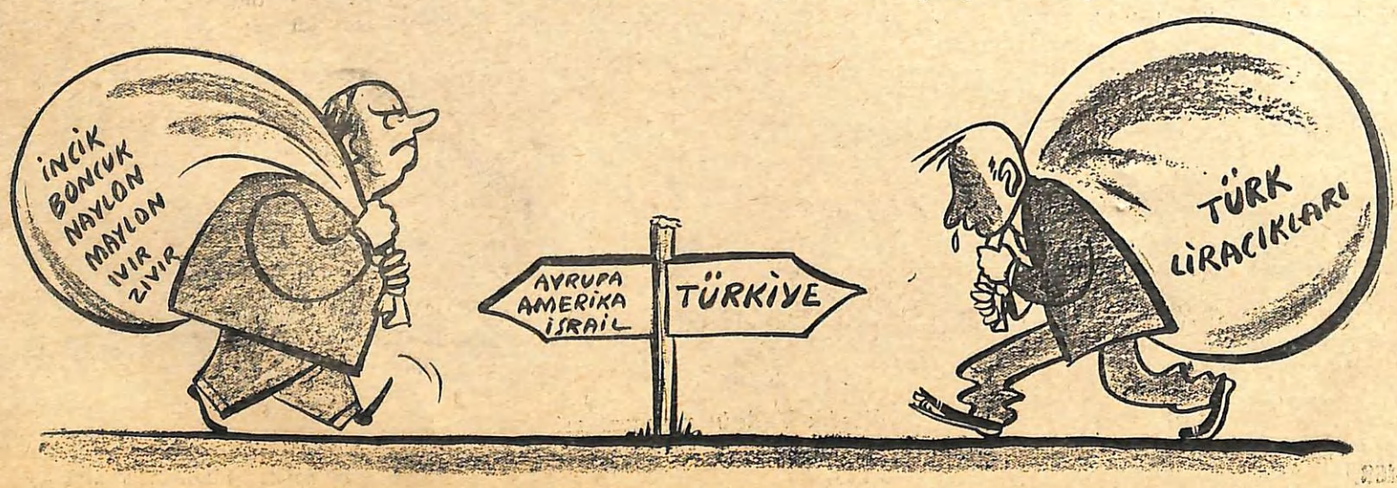

İthalât ve ihracatımız!

Hikâye

Aşk Mektupları

Yazan: VİR GÜL

SABAH sabah telefon çaldı. Doktor Rıfkı İyieder:

— Bu da kim bu saatte! diye söylenerek telefonu açtı:

— Alo?

— Kimsiniz?

— Siz kimi aradınız?

— Rıfkı Beyi.

— Benim. Söyleyin.

— Ha, sen misin, Rıfkıcığım! Ben Muhsin.

— Söyle Muhsin. Ne var? Hasta mısın?

— Hayır, hayır, hasta değilim. Ondan da kötü.

— Anlamadım: Sesin pek derinden geliyor.

Derinden gelen ses kendini biraz daha üst perdeye çekmiye çalışarak tekrar etti:

— Hayır, hasta değilim, diyorum. Fakat ondan daha kötü bir vaziyetteyim. Evde misin?

— Evdeyim.

— Öyleyse, bekle. Şimdi geliyorum. Anlatırım.

Rıfkı İyieder: «Hastalıktan da kötü ne olabilir?» diye düşüne düşüne telefonu kapadı. Kalktı, giyindi, arkadaşını beklemiye başladı.

Yarım saat geçti, geçmedi, Muhsin Tekdur kapıyı «zır!» eyledi ve içeri zır deli gibi girdi:

— Mahvoldum, Rıfkıcığım. Ne olursa senden olur, bana bir çare göster.

Doktor, arkadaşına elini vermiye korkar gibi ona uzaktan bir sandalya gösterdi:

— Otur, dedi. Derdini anlat ki devasını bulalım. Hasta değilsin ya?

Muhsin yine: «Hastadan beter!» dedikten sonra anlattı:

?

? ?

— «Bilirsin: Ben evliyim. Fakat çapkınlığı da bir türlü elden bırakamadım. Karımdan başka türlü aftoslarım, metres'erim var. Lâkin, bendeki enayiliğe bak ki, bunlarla âşıkane muhaberelerde bulunmaktan da zevk alırım. Kime abayı yaksam işe ilân-ı aşkla başlarım: Şairane mektuplar, romantik nameler döşenirim.

«Yâni, senin anlıyacağın, işin edebiyatını da ihmal etmem.

«Onlar da bana yazarlar. Bu suretle aramızda yüzü dost, içi düşman iki memleket gibi notalar teati edilir durur.

«Fakat iş bozulunca da bu notaların topunu birden iade etmek bizim dostane münasebetlerin gizli anlaşmalarındandır.

«Geçen gün son metresimle kavga ettik, ayrıldık. Ertesi gün tutmuş, kendisinde ne kadar mektubum varsa göndermiş.»

— Nereye?

— Eve!

— Felâket!

— Felâket ki felâket! Fakat, bereket versin postacı tam kapıyı çalmak üzereyken ben yetiştim de elinden aldım. Yoksa doğru bizim karının eline verecekti!

— Helâl malmış!

— Evet. Harama gitmedi. Fakat gel gör ki ben bu mektupları - bu bombayı! - alıp odama çıkardıktan ve kendimce en emin yere koyduktan sonra kaybettim.

— Deme!

— Kabil olmasa dersem amma, hakikat maalesef bu.

— Peki, nasıl oldu bu iş?

— Efendim, biz hanımla ayrı yatarız. Mektup paketini paltomun cebine sokup odama çıktım, soyunup rop döşambrımı giyince bu sefer de onun cebine aktarma ettim. Yemeği kazasız, belâsız savdık. Yatmıya odama çekilince kapıyı üstüste iki kere kilitleyip mektupları da yastığımın altına koydum, yattım.

— Allah rahatlık versin!

— Verdi. Cayet rahat bir uyku uyudum. Fakat keşke uyumasaymışım! Sabahleyin bir de kalktım baktım, ne göreyim: Mektupların yerinde yeller esiyor!

— Sonra?

— Sonrası bu işte. Kapı kapalı, baca tıkalı, nereye gider bu mektuplar?

— Evde karından başka...

— ... Kimse yok.

— Gece yarısı dışarı...

— ... Çıkmak âdetim değildir.

— Aklına ne geliyor?

— Heyheyler!

Doktor İyieder, karşısında iyi edemiyeceği bir hasta varmış gibi arkadaşına uzun uzun baktıktan sonra:

— Bu gece sana geleceğim ve geceyi beraber geçireceğiz, dedi.

Muhsin şaşırmış gibiydi:

— Gel... Gelmesine gel... Başımlan beraber. Fakat, ne yapabilirsin ki?

— Sen bu mektupların bulunmasını istemiyor musun?

— İstiyorum.

— Ben bulacağım işte. Üst tarafını sen bana bırak!

!

! !

O akşam Muhsin eve Doktor Rıfkı ile beraber döndü ve onu karısına:

— Mektep arkadaşlarımdan, diye takdim etti.

Sözde Rıfkı Ankaradaymış da o gün İstanbula gelmiş, Muhsin de otelde kalmasına razı olamamış, almış eve getirmişti.

Allah ne verdiyse yediler, akıllarına ne estiyse bir iki çift lâkırdı ettiler. Sonra: «Sen yol yorgunusundur...» bahanesile Muhsin Rıfkı'nın önüne düştü, odasına çıktılar.

Muhsin arkadaşına yatağını verdi, kendisi divana uzandı. Uyudular. Daha doğrusu, biri uyudu, biri uyur gibi yaptı.

Ertesi sabah Muhsin gözünü açtığı vakit Rıfkı gülüyordu.

— Müjde! dedi.

— Ne var?

— Al mektuplarını!

Muhsin arkadaşının uzattığı paketi kapar gibi alırken:

— Nerede buldun? diye sordu.

Doktor duvardaki tabloyu gösterdi:

— Şunun arkasında.

— Resmin arkasında mı? Allah Allah! Ne işi varmış orada!

— Bilmem.

— Peki amma, orada olduğunu sen ne bildin? Polis hafiyesi misin mübarek?

Doktor Rıfkı bu suali bekliyormuş gibi cevap verdi:

— Polis hafiyesi değilim amma, doktorum ben, doktor... Ve sen de hastasın, oğlum, hasta!

— Hasta mıyım? Ben? Ne hastası?

— Uykuda gezme hastası!

— Ne diyorsun?

— Evet. Bu sabah bana geldiğin zaman halinden anladım ve bu gece de gözümle gördüm. O zaman işi keşfettim ve araştırmaya başladım. Tahmin ettiğim gibi çıktı. Sen dün gece, mektupları yastığının altında emniyette bulmamışsın, uykuda kalkıp, aklınca daha emin bir yer olan, tablonun arkasına saklamışsın. Al şimdi bunları ve hemen götürüp bir yerde yak. Sonra, karışmam ha! Bir gece yine böyle akıllılığın tutar, götürür kendi elinle karına teslim edersin!

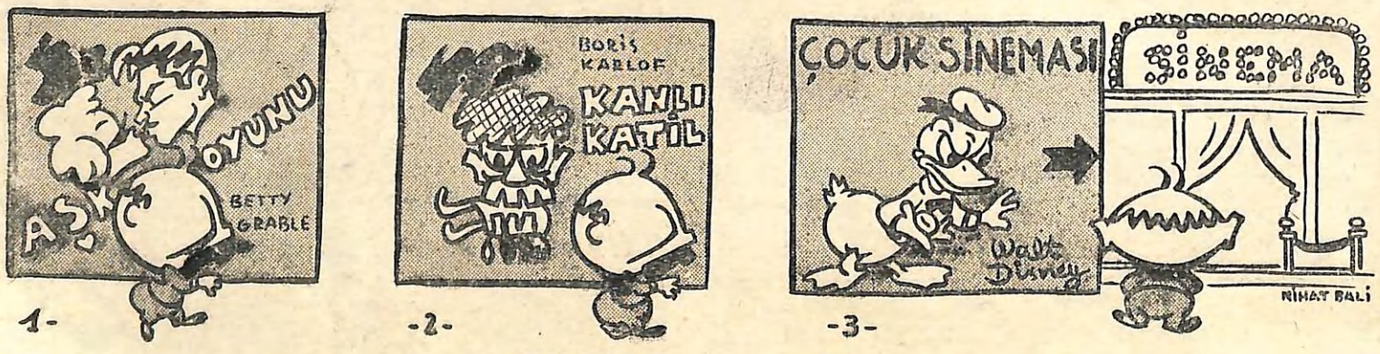

Küçük Valinin maceraları!

TANIDIKLAR ANSİKLOPEDİSİ

ATAN, İrfan — (Millî güreşçi) Koreye gönderilmemiş millî kahramanlarımızdan. Millî güreş takımının en ağır lokması. İzmitin Büyükderesinde gelişmiş, çocukluğunda arslan sütile beslenmiş olduğu için pençesine geçirdiği rakiplerini bir hamlede paralamaktadır. Minderde karşısına kim çıktıysa üzerine atılır atılmaz minder dışına attığından (Atan) soyadını almıştır.

Atan kardeşler, beş kardeştir. Millî güreş takımımızın ağırlarından Orhan Çakar, İrfanın teyzesi oğludur. Beş kardeşin ortancası olduğu için, İrfanın tokatı yenir yutulur şey değil.

Son maçlarda dünya ağır siklet şampiyonu İsveçli Antonsson'u ne hale getirdiğini İsveçlinin kendisi de, seyirciler de, dünya da bir daha unutamaz.

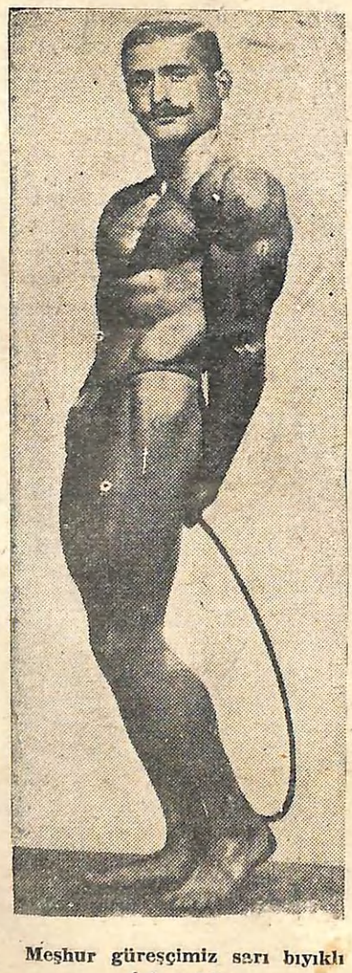

Meşhur güreşçimiz sarı bıyıklı İrfan Atan

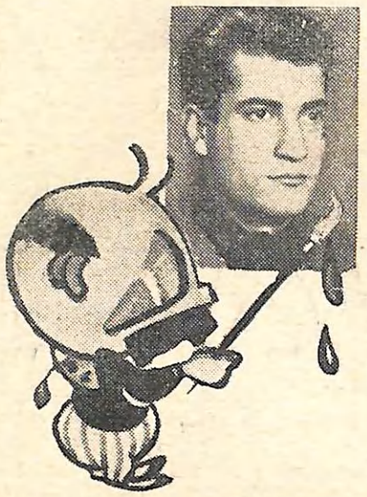

Nihat Bali ve Küçük Vali

B

BALİ, Nihat — (Doğumu 1936 - ne zaman öleceği belli değil) Şehrimizin tanınmış kösele tüccarlarından birinin oğludur (Cildinden de bellidir). Amcası genç yaşında Amerikaya hicret ederek meşhur BALİ naylon çorap fabrikalarını kurduğundan ailece bu soyadını taşırlar.

Nihat Bali, İstanbul Valisi sayın Gökayın himayesinde olduğu için burada maalesef kendisine fazla dil uzatamıyacağız. Malûmya, «Küçük Vali»yi icat eden kendisidir. Fakat «Küçük Vali» de resimde gördüğünüz gibi, BALİ'nin elinden çektiklerinin acısını çıkarmakta ve onu boyamaktadır (Artık neye boyadığını siz tahmin edin).

Şimdilik Ticaret Lisesinde tahsil ediyorum diye sadece babasından para tahsil eden Nihat BALİ, kabiliyeti inkişaf eder de günün birinde sahiden karikatür yapmıya başlarsa Walt Disney'in neşriyatını gizli gizli tetkik etmekten de vazgeçecek demektir.

★

B. B., Belkıs — Türkiye Güzellik müsabakalarından hiçbirine girmediği halde bütün dünyada ve bilhassa Côte d'Azur denilen Akdeniz kıyılarında güzelliğiyle ün salmış biricik İstanbul kadınıdır. Kendisi olduğu kadar tanıdıkları da gayet zevk sahibidirler. Bu yüzden, çok iyi anlaşırlar.

Bayan Belkıs plâtine sarı saçlı, mavi gözlü, mavi kirpikli, kumral kaşlı, tatlı gülüşlü efsanevî bir güzeldir. Vaktile güzelliği oldukça tehlikeliydi; hiçbir kadın, karşısında dayanamazdı. Şimdi erkekler dayanamıyorlar.

Bayan Belkıs ömrünün ancak dörtte birini yatakta geçirmiştir, uyumakla. Kalan kısmı ise seyahatte geçer. Yeryüzünde gezmediği memleket, görmediği yer yoktur. Yalnız züğürtleri gözü görmez, o kadar.

Bayan Belkıs, dünyanın en meşhur insanlarını tanımıştır. Daha doğrusu onlar kendisile tanışmıştır. Meşhur muharrirler kitaplarını kendisine ithaf ederler (birer nüsha). Müteveffa İsveç Kralı Beşinci Gustav dahi Nis'den arkadaşı idi. Hulâsa bize masal gibi gelen bir hayatı vardır. Bu hayat uğruna, Monte Karlo'da bütün gelirini şans masalarında birkaç defa kaybettiği olmuştur.

Tevfik Fikret sağ olsaydı, onu gördükten sonra «Sis» manzumesinde elbette bazı değişiklikler yapardı.

Bayan Belkıs Şefik Paşanın kerimesidir. Paşazadeliğiyle pek haklı olarak övünür. Bundan dolayı Nis'de ve Paris'de kendisini Prenses olarak Belkıs Şefik ismiyle tanırlar.

B. B. Belkıs bir seyahat dönüşünde

BORAN, Kâmil — (Bu soyadında bir de Kozan ağırceza reisi vardır, zühul buyurulmıya) Mardin Milletvekili... Hukuka dair «Hukuk Dünyası» diye bir mecmua çıkardığı cihetle yarı meslekdaş sayılırlar.

Kâmil Boran İstanbul Adliyesinde hâkimlik ederken piyango isabet etmiş ve C.H.P. hesabına Milletvekili olmuştur. Lâkin Partisinin eski milletvekillerinden farklı olarak gayet çalışkan ve hukuk dünyasına aşina bir zattır.

Boran, Sarayların eşyasını tadat komisyonuna C.H.P. vekili sıfatile sokulmuş, Saraylar Nazırı İstanbul Milletvekili Keçecizade Salih Fuat Keçeci ile hayli yarenlik etmiştir. Hattâ bu yüzden eşyaları değil, birbirlerini bile sayamamışlardır. Kâmil Boran, 1954 seçimlerinden sonra tekrar adalete avdet edecektir.

Kâmil Boran saray eşyalarını sayarken

İLÂN

Kendilerini dostumuz olmak şerefile mübahi gören tanıdıklardan diğer rüfeka arasında bir an önce yerlerini almak dileyenlerin resimlerini göndermekte acele etmeleri rica olunur. Dostumun dostu benim de dostumdur kavli meşhurunca tanıdıkların tanıdıkları da bu ilânı davetiye telâkki edebilirler.

Çömezin Röportajları: 232

Dört Bucaktan

Çizen: Ramiz

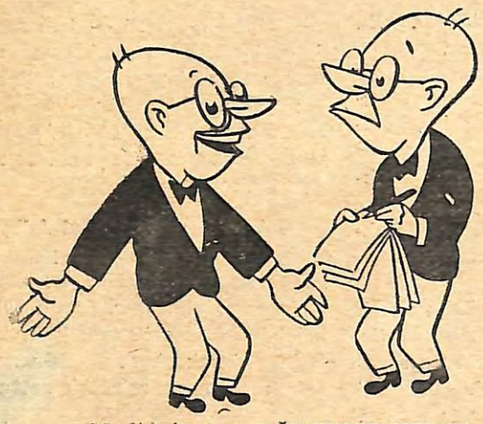

— Meclisteki soru yağmurunun sonu ne olacak?
— Dolu!

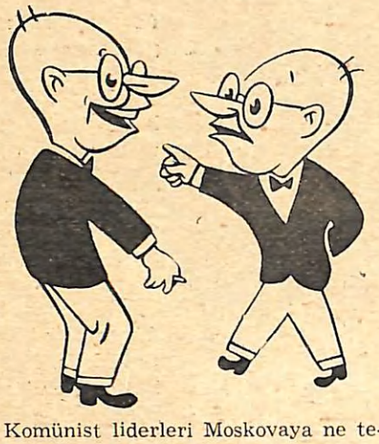

— Komünist liderleri Moskovaya ne tedavisine gidiyorlar acaba?
— Akıl tedavisine!

— Kadın yolcular hariçten ancak bir kürk getirebileceklermiş.
— Desene kürk fiatları yükselecek!

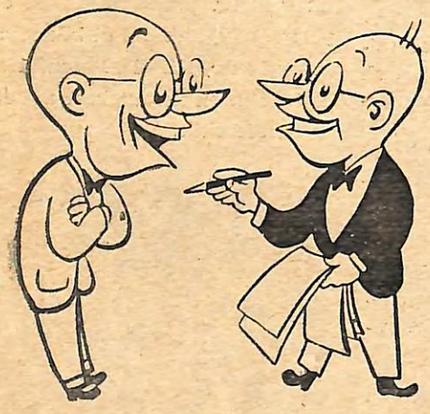

— Kabine şeklini değiştirecek mi?
— Hayır, şimdilik rengini değiştirdi!

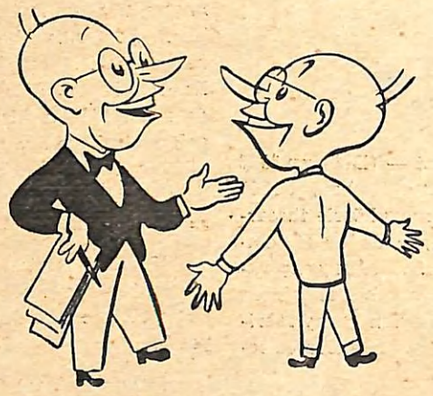

— Ortalama yaş bizim memlekette meğer 29 muş...
— Zaten Sağlık Bakanının 37 demesi garibime gittiydi. Bu şartlarla 29 sene yaşamak bile uzun sayılır!

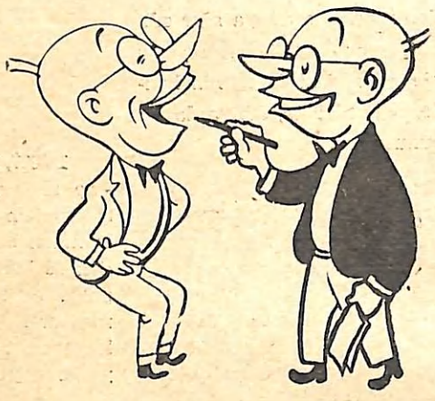

— Gelir vergisi ne olacak?
— Bu gidişle «gider vergisi» olacak!

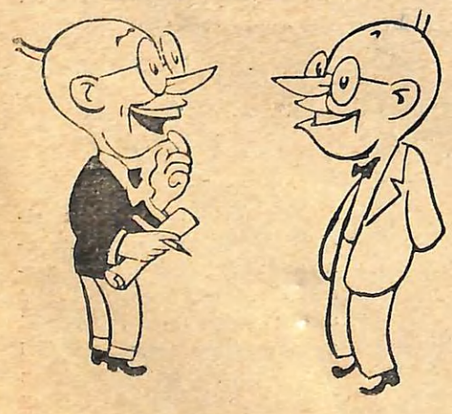

— Yılbaşında eğlence yerleri kapatılırsa nasıl eğleneceksinzi?
— Eğlence yerleri sahiplerinin halini seyrederek!

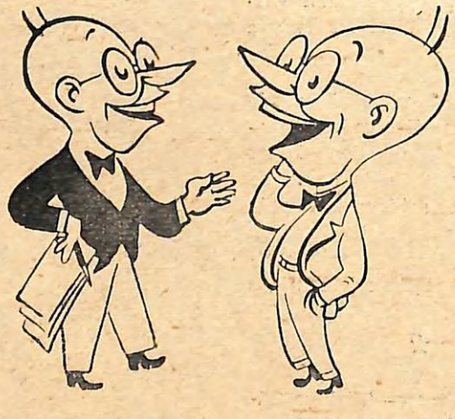

— İstanbulda grip salgını olduğu doğru mu?
— Sanmam. Çünkü Sağlık Müdürü henüz tekzip etmedi!

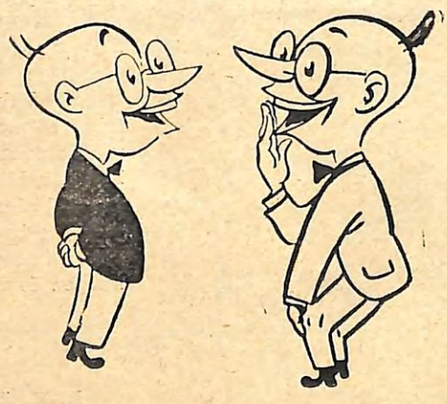

— Eisenhover bizi neden Atlantik Paktına almakta acele ediyor?
— Bu sefer de kendileri atlamamak için!

YAVAŞ YAVAŞ!

Stalin, Truman, Çörçil (Allah ikisi için gecinden versin!) öbür dünyaya gitmişlerdi. Melâikeler bu üç meşhur dünyeviye en büyük arzularının ne olduğunu sordu:

Stalin:

— Truman'la bütün Amerikalılar cehennem'e atılsınlar, dedi.

Truman:

— Stalin'le bütün komünistler cehennemin esfeli safiline sürülsünler, dedi.

Sıra Çörçil'e gelmişti:

— Benim acelem yok, dedi. Evvelâ öteki ikisinin arzusunu yerine getirin.

DEVAM!

Eski bekârlardan biri evlenmişti. Bu umulmadık hâdsieyi şöyle anlatıyordu:

— Karıma daha ilk görüşte o kadar tutuldum ki evlenmek için deli oldum.

— Sonra?

— Sonra yine deli oldum!

KİMYA!

Eczacı, oğluna kimya dersi veriyordu:

— Şu gördüğün âdi sofra tuzu. Fakat suyla karıştırırsan derhal mahiyeti değişir ve solben zilimidasul santretkolazolin olur. O zaman istediğin fiata satabilirsin!

HESAP

Telâviv'de yeni Yahudi hükûmeti büyük otobüsler işletmiye başlamıştı. Evvelâ bilet 50 kuruş olarak tesbit edildi. Kimsenin binmediğini gören idare fiatları 25 kuruşa indirdi.

O zaman ahali şikâyete başladı.

Müdür sordu:

— Neden şikâyet ediyorsunuz?

— Neden olacak! dediler. Eskiden evveyen dönüyor, 50 kuruş kazanıyorduk!

MAAZALLAH!

Hâkim sanığa döndü:

— Evvelâ karını dövmüşsün. Sonra, onu kurtarmıya gelen kaynananı, kaynatanı, kayınbiraderini, komşuları, bekçiyi, polisi yaralamışsın. Nasıl izah edeceksin bunu?

Sanık boynunu bükerek izah etti:

— Bir kazadır oldu, reis bey. Ne yaparsınız, her insanın zayıf bir anı olur...

HANGİSİ?

Tımarhanede işitilmiştir:

— Ben Napolyonum!

— Hayır, Napolyon benim!

— Allah Allah! O halde ikimizden biri deli!

Şükûfe

Türkiyenin en eski ıtriyat imalâtahnesidir. Şükûfe kokuları kullananlar her mevsimde bir bahar havasına bürünmüş olurlar.

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden:
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Kardeşler Basımevi - İstanbul

SAYI: 233

Diş macunlarının en sıhhîsi ve en güzelidir.

FIKRALAR

PERŞEMBENİN GELİŞİ

Bir arkadaşı, soruyordu:

— Bu sene yılbaşını nasıl geçireceksiniz?

Valinin Kalemi Mahsus Müdürü Nabi, kısa bir cevap verdi:

— Ay başını geçirdiğimiz gibi!

AĞIR LOKMA

Leylâ ile Süheylâ arasında:

— Balayında kocam beni âdeta yedi.

— Şimdi?

— Bir türlü hazmedemiyor

KANAAT

Necip Fazıl Kısakürek şahitlik etmek üzere mahkemeye çağırılmıştı.

— Ben dünyanın en büyük şairi... diye söze başlayınca hâkim onu sadede davet etmek zorunda kaldı.

Necip Fazıl itiraz etti:

— Övünmek âdetim değildir. Fakat huzurunuzda doğruyu söyliyeceğime yemin etmiş bulunuyorum. Müsaade edin, kanaatimi açıkça izhar edeyim!

YANLIŞLIK

Topkapı Sarayını geziyorlardı.

Ziyaretçilerden tarihçi Mükrimin Halil büyük bir ağacın önünde durarak:

— Ey selvi! dedi. Dilin olsa şimdi bize kimbilir neler anlatırdın?

Müze Müdürü Tahsin Öz kemalî nezaketle:

— Doğru! dedi. Dili olsa size, herşeyden evvel, isminin çınar olduğunu hatırlatırdı!

BEDAVA

Malûm bir iktisat kaidesi tekrar ediliyordu:

— Bir şeye karşı ne kadar az talep olursa o kadar ucuz olur.

Hüseyin Cahit Yalçın bu sözü tasdik etti:

— Öyledir. Onun için ortada lâftan ucuz bir şey yok ya.

ÖMÜR!

Günlerin kısaldığından bahsediliyordu.

Profesör Salih Murat Uzdilek:

— Buna mukabil ömrümüz uzuyor, dedi.

İzahat istediler.

Verdi:

— Gece hayatı ömür değil midir?

MESELE!

Dünya vatandaşlığından bahsediliyordu. Lehte, aleyhteki fikirleri dinledikten sonra Cevdet Kerim İncedayı kendi görüşünü bildirdi:

— Peki, hepsi iyi hoş amma, dünya vatandaşlığı ihdas edilecek olursa vatandaşlıktan iskat edilenler nasıl hudut harici edilecek?

İKİ RAHMETİN BİRİ

Bir dostu Halil Lûtfiden akıl danıştı:

— Altın alacağım amma, bilmiyorum: Acaba alçalır mı, yükselir mi?

Halil Lûtfi akıl öğretti:

— Düşündüğün şeye bak, birader! Ya alçalır, ya yükselir. Yan yan gidecek değil ya!

ERBABI

Hâkim suçluya:

— Demek, dedi, bu saati çalmadın da. Yolda buldun ha? Tuhaf şey! Ben altmış yaşımdayım, bugüne kadar yolda hiç saat bulmadım...

Sanık sırıttı:

— Eh, bu biraz da tecrübe meselesidir, reis bey...

Mizah

— Hello... Aradığınız ben değilim amma, beni arayacağınızı tahmin ederim!